DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVII. ZATURDAG den 12den SEPTEMBER, 1829. N. 38

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe William Lee.

UITTREKSELS UIT SURINAAMSCHE COURANTEN.

Parys Mei 22.—Deze dagen is alhier overleden de weduwe van den moedigen generaal *Mallet*, die in 1812, bÿ het bekend worden van de groot moeilÿkheden, met welke het fransche leger in Rusland te worstelen had, met zeer geringe middelen, eene poging heeft aangewend, om de napoleontische dwinglandÿ om verre te werpen, en de natie in de gelegenheid te stellen, ten einde, met het vestigen van eene nieuwe orde van zaken, het vaderland te behoeden voor de overstrooming van zoo vele vreemde volken, als, door dezelfde dwingelandÿ verbitterd, zich gereed maakten, om zich met de wapenen in de vuist wraak te verschaffen;—eene onderneming, welke, tot eene zekere hoogte geslaagd, bÿ gebrek aan ondersteuning van de zÿde der menigte, is mislukt, en den wakkeren man, die dezelve had durven ontwerpen, leven en bezitting heeft gekost.—Deze weduwe heeft zich, bÿ het herstel der wettige orde van zaken, als wanneer zÿ zich, ten gevolge van de verbeurdverklaring van het goed van haar overleden echtgenoot, in de behoeftigste omstandigheden bevond, aan Koning *Lodewÿk* XVIII gewend, ten einde het jaargeld te ontvangen, het welk aan weduwen van generaals is toegezegd, welke op het slagveld omkomen, en wÿlen deze monarch heeft dit verzoek dadelÿk op de minzaamste wÿze toegestemd.

Londen, Mei 23.—Men heeft brieven uit Lissabon tot den 9den Mei. De nieuw benoemde minister van justitie, de heer *Mattos*, heeft, naar het schÿnt, de menigte eenigermate gerust willen stellen en in het laatst van April eene ordonnantie uitgevaardigd, bÿ welke veel werd gesproken van matiging en van de zucht, om alleen de schuldigen te straffen, en de genen, welke bevonden mogten worden, zich niet te hebben schuldig gemaakt aan pogingen, om de bestaande orde van zaken om verre te werpen, aan hunne gezinnen terug te geven. De goede indruk, welken deze ordonnantie had te weeg gebragt, is echter van korten duur geweest. Kort na het uitvaardigen derzelve is een geheim bevel naar Oporto gezonden, om de vonnissen, sedert den 6 April tegen eenige aldaar gevangene constitutionelen gewezen, ten uitvoer te doen brengen.—Dit bevel is den 4den Mei aldaar aangekomen, doch almede geheim gehouden, om dat men van de zÿde der menigte niet zoo veel onderwerping verwachtte, als te Lissabon; doch den 7den heeft men op het onverwachtst eene galg opgerigt op eene der fraaiste pleinen van Oporto; alle de troepen in het geweer laten komen; twaalf der veroordeelden naar de strafplaats geleid, en de doodstraf aan dezelve voltrokken. Dertien andere zÿn naar verschillende kolonien verbannen. De misdaad dezer lieden is, dat zÿ den 16den Mei 1828, als wanneer de infant *D. Miguel* den koninklÿken titel nog niet had aangenomen, getrouw hebben willen blÿven aan den eed, dien zÿ aan Keizer *D. Pedro* en diens dochter, als wettige Koningin van Portugal, hadden gezworen.

De tÿding van deze straf oefening, met den telegraaf overgebragt, en naderhand met den gewonen courier bevestigd, heeft eene overgroote vreugde onder de Miguellisten verbreid, en dezelve, naar het schÿnt, hoop gegeven op nieuwe dergelÿke tooneelen in de hoofdstad.

De toestand des lands wordt in de brieven, welke men ditmaal heeft ontvangen, met de zwartste kleuren afgeschilderd.—De gevangenissen zÿn steeds vervuld met lieden, welker staatkundige beginselen verdacht voorkomen;—veiligheid voor personen en bezittingen bestaat niet meer;—het vertrouwen, en mitsdien de handel, zÿn geheel vernietigd, en inmiddels worden de openbare lasten niet of niet naar behooren opgebragt, zoo dat het bewind van *D. Miguel* zich in de grootste verlegenheid bevindt, om de troepen te betalen en te verzorgen.

De britsche consul *Matthews* komt met verlof herwaarts en zal voorloopig door den heer *Chamberlain* worden vervangen. Deszelfs functien zyn echter alleen consulair, en bewÿzen in geenen deele eenige erkentenis van de wettigheid van het koninklÿk bewind van den infant van de zÿde van Groot-Brittannie.

Den 29sten Mei.—Men heeft berigten van het eiland Terceira van den 7den Mei. De constitutionele bezitting was gezind het eiland, het welk zeer sterke positien oplevert, naar behooren, ten behoeve van Koningin *Maria*, te verdedigen, doch men had ontdekt, dat onder het gemeen eene vrÿ aanmerkelÿke partÿ ten voordeele der Miguellisten was ontstaan, zoo dat men twÿfelende, of de constitutionelen op den duur stand zouden kunnen houden. [De schepen, welke de eerste troepen, voor den aanval op Terceira bestemd, hebben overgevoerd, zÿn op de Taag teruggekomen.—*Zÿ* hebben genoemde troepen op het eiland St. Michael ontscheept, alwaar zich nog andere manschappen, die te dien einde uit Portugal werden gewacht, met hun zullen vereenigen.]

Den 30sten Mei.—*Z.* M. de Koning heeft dezer dagen, als naar gewoonte, eene danspartÿ gegeven aan de jeugdige personen, behoorende tot de aanzienlÿkste geslachten in den omtrek. De jonge Koningin van Portugal heeft, verzeld door haren stoet, dit feest bÿgewoond en is aan het kasteel met de aan haren rang verschuldigde eerbewÿzingen ontvangen.

Berlÿn, den 30sten Mei.—Heden heeft men officiele berigten uit Warschau ontvangen van den 26sten Mei, in welke verzekerd wordt, dat de generaal *Diebitsch* den 17den Mei de berenning van Silistria heeft tot stand gebragt.

De bÿzonderheden, in deze officiele berigten vermeld, komen op het navolgende neder:

"Na dat het groote hoofd-kwartier eenige dagen te voren naar Czernowody was overgebragt, heeft de generaal *Diebitsch* aldaar eenige troepen bÿeen doen komen, en is hÿ den eersten (13den) Mei over Kusgoun, naar Silistria opgebroken, aan het hooft van 21 bataillons, 16 eskadrons en eenige regimenten Kozakken, daar de groote weg over Rassarat nog, door het zwellen van de Donau, onder water stond.

"Den 5den *(*17den*)* Mei des ochtends ten 3 uren heeft dit corps Almalui, 5 wersten van Silistria, bereikt. Aldaar is het in drie kolonnen verdeeld, waar van die van den regter vleugel het eerst den vÿand heeft ontmoet, ten getale van 5000 man, geposteerd aan eene verschansing, welke de Russen in het vorig jaar bÿ de belegering van Silistria hadden aangelegd. Een aanval van een regiment Kozakken gaf het teeken tot een algemeen gevecht. De infanterie, welke met spoed aanrukte, nam er dadelÿk deel aan; de kollonne van het centrum volgde dit voorbeeld, doch die van den linker vleugel vond meer tegenstand, maar vermeesterd ten laatste twee zeer voordeelig gelegene redouten des vÿands, die van dat oogenblik af aan alleen bedacht was op zÿnen terugtogt naar de vesting.

"De commandant der flottille *Patiniotti* heeft deze bewegingen ondersteund, zoo dat de insluiting van Silistria in eenen enkelen dag is tot stand gebragt, en de russische troepen de vesting tot op den afstand van een kartetschenschoot zÿn genaderd. In den nacht van den 17den hebben de Kozakken een turkschen courier van den bassa van Silistria aan den vizier te Schumla opgevangen, belast met depeches, waar bÿ de eerstgenoemde den laatsten berigt gaf van de insluiting, en dringend ondersteuning verzocht.

"Het verlies des vÿands op den 5den *(*17den*)* Mei aan dooden en gekwetsten kan op 4 à 500 man worden begroot, dat der Russen op 150 man.

"De bÿ Kallarasch gebouwde brug over de Donau, welker voleinding door het hooge Donau-water is vertraagd, zal binnen twee à drie dagen gereed zÿn, en zal met de brug van Hirsova de gemeenschap tusschen beide de oevers van de Donau gemakkelÿk maken. De gemeenschap van het belegerings-corps met de positien van Bazardschick, Kolodschi en Pravadi is genoegzaam verzekerd. De naar die zÿde uitgezondene piketten hebben geene andere vÿandelÿke troepen ontmoet, dan marodeurs."

DON MIGUEL.

Den wreedsten dwingeland, dien 't nageslacht mogt baren,
Zal dezes dwingelands naam steeds onverdiend bezwaren.

Nero, of caligula, (om het even) wenschte dat het *Romeinsche* volk slechts één hoofd had, opdat hÿ hetzelve met éénen slag konde onthalzen: *Don* miguel koestert zulk een' wensch niet; hÿ wil niet in massa, maar stukswÿze kelen. Bÿaldien het *Portugesche* volk slechts één hoofd had, hoe konde hÿ dan het bloed van den zoon op den vader doen nederdruppelen? Zoo hÿ deze natie, van welke hÿ de oppermagtige Gebieder is, met eenen slag vernietigde, hoe konde hÿ dan het vermaak genieten, van bÿ zÿn ontbÿt de gruwelen van den nacht te vernemen? hoe konde men hem bÿ dag vervrolÿken, door hem te berigten, dat de vader van een zÿner slagtoffers zÿne dagen uit wanhoop verkort had, de echtgenoote van een ander derzelven van smart gestorven was? . . . . . Groote God! Er bestaan onderlinge verzekeringen tegen brand, tegen hagel, tegen onweders; maar de volken hebben geene waarborgen tegen dwingelanden, die de wetten vertrappen, die dooden, die uitplonderen, die moorden, en wier bloeddorstige woede noch teugel noch grenzen kent!—Ware deze man slechts een tÿger of een hyena, zoo konde men hem dagelÿks zÿn bescheiden deel doen geworden, en de *Portugezen* gerust slapen, nadat hÿ verzadigd was; maar zÿn dorst naar bloed is onleschbaar, wordt geprikkeld naar gelange men denzelven poogt te verslaan, en, ongelukkig! *Don* miguel voedt zich niet met lyken.—*Jezuiten* geleiden zÿne slagtoffers ten dood. Van welk een' God mogen zÿ toch wel tot hen spreken? Zeker niet van den onzen. Intusschen zÿn zÿ daar op hunne regte plaats, als vertrouwelingen van den tiran, en begunstigers van zÿne gruweldaden; zÿ genieten, tot het uiterste toe, den jammer, dien zÿ veroorzaken; geen enkele zucht van den doodsangst ontgaat hun: men levert hun de slagtoffers met lÿf en ziel; zÿ hebben er het volle genot van, tot den jongsten snik!

WY Mr. ISAAC JOHANNES RAMMELMAN ELSEVIER, Directeur ad-interim van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, Bevelhebber over de Land en Zeemagt en de Gewapende Burgermagt op dezelve, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal de rekeningen wegens het een percent patentregt sedert den 1sten April tot ultimo Juny 1829 uitgeschreven en bezorgd zyn, zoo hebben wy overeenkomstig de deswege bestaande verordeningen, goed gevonden en verstaan te bepalen en hierby kennelyk te maken, dat de Raad van Policie op Donderdag den 17den dezer, des voormiddags te elf ure in de Raad kamer op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam vergaderen zal, om tot 'snamiddags te een ure zitting te houden ter aanhooring van, en beslissing over de belangen der genen, dewelke vermeenen mogten te veel belast te zyn.

Gearresteerd op Curaçao den 11denSeptember 1829, het 16de Jaar van Zyner Majesteits Regering.

(w. g.) RAMMELMAN ELSEVIER.

Ter ordonnantie,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao dato ut supra.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur, den 11den September 1829.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 16¼ Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur, den 4den September 1829.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand September zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger den 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

AANBESTEDING.

DE Administrateurs van het Garnizoen dezes Eilands, zullen aan de minst inschryvende aanbesteden de leverantie van 1050 Nederlandsche Ellen Wit Linnen op 6-4 breedte of zoo veel meerder op 5-4 breedte, ten behoeve des Garnizoens voornoemd.

De gegadigdens addresseren zich by besloten biljetten op Donderdag aaastaande den 17den dezer, des voordemiddags te elf ure ten Kantore van den Majoor Kommandant der Troepen binnen het Fort Amsterdam, met overlegging der monsters en vermelding der pryzen onder korting van 2 percent voor het fonds van buitengewone ontvangsten en uitgaven; zullende het antwoord daarop terzelfde dag en plaats gegeven worden.

Op last van de Administrateurs voormeld,
De fung. Kwartiermeester,
VAN EPS,
1e. Luit. Adj.

Den 11den September 1829.

PUBLIEKE VERKOOPING.

DE ondergeteekenden in kwaliteit als speciale gemagtigden van Mejufvrouw ESTER VAN ISAAC GOMEZ, Wed. van JACOB DE CRASTO, zullen op Maandag den 21sten dezer by Publieke Opveiling op zeer voordeelige voorwaarden doen verkoopen:

Een Huis en Erve gelegen in de Willemstad, in de Breede Straat, Wyk 2, No. 83.

Een Plantagie of stuk grond met de daarop staande woonhuis en verdore gebouwen genaamd Hof & Berg, door de wandeling Vagevuur, gelegen in de Oost Divisie 3de District; als mede een Neger genaamd Gieto.

G. VOS, Jz.
B. A. CANCRYN.

Den 4den September 1829.

BEVALLEN—In den morgen van laatstleden Maandag, de Echtgenoote van den Heer August Statius Muller van een Dochtertje.

TE KOOP

Op het Drukkery Kantoor,

A. B. C. BOEKEN.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—SEPTEMBER.

7. bark Maria Manuela, Fernandez,	Coro
golet Cleantis, Fournier,	Bonaire
9. schip Douglass, Bourne,	New York
faluche Maria, Albertin,	Puerto Cabello
10. golet Hesperus, Haskell,	New York

UITGEKLAARD—SEPTEMBER.

5. bark Anna, Simons,
8. —— Perseverance, Hands,
11. —— Maria Manuela, Fernandez,

Op Woensdag den 9den dezer is van deze haven naar St. Enstatius en Suriname vertrokken Z. M. korvet Pallas, gekommandeerd door den kapitein luitenant H. van de Velde.

De Engelsche Couranten behelzen een artikel uit de Courant van Madrid, waarin gemeld wordt, dat de overledene Koningin, eene Saxische Princes, eene zekere som heeft nagelaten tot het stichten van een klooster, waarin eeuwigdurend missen moeten gelezen worden voor de rust van hare ziel. Het moet ons zonderling voorkomen dat eene Duitsche Princes, geboren in het hartje van het Protestantsch Duitschland, waar de wysbegeerte haren zetel heeft gesticht, tot zulk eene middeleeuwsche handelwyze in staat is geweest, doch wy herinneren ons tevens vele voorbeelden van Roomsch Katholyken in Holland welke stervende legaten aan deze en gene kerk hebben nagelaten, voor dewelken insgelyks eeuwigdurend missen voor de rust hunner zielen moeten gedaan worden; doch dit is niet te verwonderen: is er een bekoorlyker denkbeeld voor den luiaard dan rust! dus moeten dit luie zielen zyn, voor wie geene hooger zaligheid bestaat dan te rusten.

Deze luie zielen zyn juist geschikt voor het schimmenryk of ryk der dooden by de oude Hebreën, waar onder de aarde in geduurige duisternis alles slaapt en zwygt.—Hare Majesteit had zekerlyk, als aangehuwde vyandin der Joden, geene hoop om in dit Scheool of Hades te komen inwonen, anders zoude zy immers die 20,000 piasters wel bespaard en voor iets anders nuttigs bepaald hebben; want in de onderwereld der Hebreën vindt men *rust* zonder eenige onkosten. Hoe kostbaar maakt het niet de Roomsche kerk om rust, eeuwige rust te vinden voor eene koninklyke en onkoninklyke ziel, vooral, wanneer deze ziel goed en geld nalaat!

UITTREKSELS UIT NIEUW YORKSCHE COURANTEN.

Nieuw York, Aug. 12.

Het vyfde veldberigt van het Russische leger.

Berlyn, Juny 22.

Warschau, Juny 12.—Naar luid van het op heden alhier ontvangen legerberigt, heeft er op den 11den dezer maand een gevecht plaats gehad in de nabuurschap van Schumla, waarin de Groot Vizier geheel en al verslagen geworden en hy al zyne troepen verloren heeft. Het bulletin luidt aldus:

"Generaal Diebitsch behaalde op den 11den dezer eene roemryke overwinning op het Turksche leger onder de muren van Schumla. Hy was onderrigt dat de Groot Vizier uit deszelfs verschanst legerkamp opgebroken en zich op marsch naar Pravadi begeven had, zoo vertrok hy op den 5den Juny van Silistrie en ging zich plaatsen in de linie van communicatie van het Turksche leger ten einde deszelven terugtogt aftesnyden. Deze beweging welke men met dezelfde stoutheid als beleid heeft uitgevoerd, is met geluk bekroond geworden.

"Na een' moeijelyken marsch van drie dagen kwam de generaal in de vallei van Madara aan, waar hy vernam dat de Groot Vizier na een vruchteloozen aanslag op Pravadi te hebben gedaan, zich te Jenibazar bevond en voornemens was naar Schumla terug te trekken. Hy kwam werkelyk op den volgenden dag uit de defilé van Maskorotscha, doch werd terstond aangevallen en in dezelve terug gedreven. Na een zeer hevig en hardnekkig gevecht verloor hy al zyn geschut, bestaande uit 40 stukken, zyne ammunitie en baggagie, als mede eene groote hoeveelheid levensmiddelen. Zyn leger beloopende op 45,000 man werkelyk dienst doende, er onder begrepen 20 regementen geregelde infanterie, werd geheel uit een gejaagd. Al de genen die de algemeene slagting ontkwamen, verspreidden zich in alle rigtingen door het Bosch.

"Prins Trubetzkoi, aid-de-camp van Generaal Diebitsch, de brenger van deze tyding, vertrok van het veld zoodra de slag geëindigd was. Het verlies des vyands in dooden, gekwetsten of gevangenen was nog niet bekend by zyn vertrek."—*Pruissische Staats Courant van den 23sten Juny.*

De *Pruissische Staats Courant* behelst het volgende artikel van de Turksche grenzen doch zonder dagteekening:—"Een gedeelte van het corps in beleg vóór Silistrie staat om tegen Pravadi optetrekken, aangezien Redschid Pacha van Schumla tegen Generaal Roth is opgetrokken.

"De derde parallel voor Silistrie is voltooid, en zoo dra de brug over den Donau voleindigd is, zal die plaats hevig worden berend.

"Het belegerende korps vóór Rudschuk is door 3000 Turken aangevallen geworden, welke door generaal Kreutz met groot verlies zyn terug geslagen.

"Men zegt dat generaal Scheretmatjew zich zeer onderscheiden heeft met zyne brigade."

Buitengewoon vervolg op de Pruissische Staats Courant.

Berlyn, Juny 23.

TYDING UIT HET TONEEL VAN OORLOG.

Vertaald uit een berigt van den Opperbevelhebber van het tweede leger aan Z. M. den Keizer, den 31sten Mei (12 Juny)

Moge het Z. M. behagen.—Ik haast my U. M. geluk te wenschen met de volkomene overwinning behaald op den 30sten Mei (11den Juny) door de troepen van U. M. digt by het dorp Kulatscha, in de nabuurschap van Schumla, op den Groot Vizier.

Myn berigt van den 4den Juny heeft U. M. bekend gemaakt met mynen optogt van het legerkamp vóór Silistrie met het korps van generaal Pahlen, deels met oogmerk om my met generaal Roth te vereenigen en deels om de versterkte stad Pravadi, welke sedert tien dagen geleden door den Groot Vizier berend is, te ontzetten. Ten einde dit tweevoudig oogmerk te bereiken en terzelver tyd den Groot Vizier zoo het mogelyk is in een gevecht te wikkelen, besloot ik my zelven onverwyld meester te maken van zyne linie van communicatie met Schumla. Met dit voornemen vertrok ik op den 5den van Silistrie, latende de verdere voortzetting van het beleg van die plaats aan de zorg van luitenant generaal Krassoffsky over.

De onvermoeide pogingen van de 6de afdeeling van het korps pioniers, baanden ons eenen weg in weerwil van de buitengewone moeijelykheden van den grond, en maakte het mogelyk voor my, om na eene voorloopige vereeniging met generaal Roth op den 29sten, in eenen nacht marsch al de defilés en doorgangen in den rug van den vyand door welke hy zyne levensmiddelen en krygsbehoeften van Schumla ontvangt, te bezetten. Myne verhaaste marsch met het het korps van graaf Pahlen werd gedekt door verscheidene van onze partygangers, uitgevoerd met de grootste voorzorg en bleef ganscb onbekend aan den vyand. De ontstelde Vizier ontving de eerste tyding van onze aannadering eerst na dat de bergengte van Marda (uitgedrukt Madarda op de karten) door onze troepen was bezet. Toen nog bespeurde hy het gevaar niet, hetwelk hem bedreigde in deszelfs geheele uitgestrektheid, maar dacht dat zyn nieuwe tegenparty een korps van 1000 man was, gedetacheerd door generaal Roth met oogmerk om zyne linie van communicatie te verontrusten. Op dit vermoeden echter oordeelde hy het raadzaam om het beleg van Pravadi optebreken en met zyn gansche leger naar de bergengten van Kulatscha aanterukken in de volle overtuiging dat hy instaat zal zyn onze zwakke afdeeling volkomen te vernielen.

Omtrent honderd krygsgevangenen welke op den 28sten en 29sten opgeligt zyn geworden door de voorhoede van luitenant generaal baron Kreutz, op den weg van Turk Arnansla naar Jenibazar en verder naar den kant van Schumla, beweerden eenstemmiglyk dat de Groot Vizier met zyn leger van meer dan 40,000 man in volkomene gerustheid was, in de nabuurschap van Pravadi, zonder de minste achterdocht van onze aannadering te hebben. Deze gunstige omstandigheid stelde my in staat

om al de wegen waardoor de terugtogt van den Groot Vizier geschieden kon zorgvuldiglyk te verkennen, en op den 11den omtrent 9 ure des morgens ondernam ik eene sterke verkenning met 10 battaljons infanterie, vier eskadron huzaren en 12 stukken geschut op den weg leidende van Monkoytscha door Kopaseva naar Marasch. Deze laatste maatregel is genomen op het narigt gegeven door verscheidene der in de bergengte van Marda gemaakte krygsgevangenen, welke verbaalden dat de Groot Vizier dien weg met zyn leger zou inslaan.

Aanvankelyk zond de vyand niet meer dan 3000 man infanterie, kavallerie en artillerie tegen onze verkennings posten, maar op de verdere aannadering van onze kolonnen bragt hy te voorschyn al zyne krygsmagt in geregelde kolonnen d'attaque van infanterie en wel bestierde kolonnen van kavallerie, ondersteund door talryke artillerie.

Ingevolge de gezegden van de krygsgevangenen, bestond het leger uit 22 regementen geregelde infanterie, eenige regementen geregelde kavallerie en omtrent 1500 Anatoliaansche infanterie en kavallerie.

Onze dappere soldaten brandden van ongeduld om den vyand aantetasten en het bloedigste gevecht volgde er op; zoo dat ik verpligt was in het eerste begin eene reserve te maken van twee brigades infanterie en met derzelver geschut en eene brigade kavallerie benevens eene kompagnie rydende artillerie in het vuur te rukken.— Deze versterking en inzonderheid de onverzaagdheid van de negentiende kompagnie rydende artillerie, welke onder het persoonlyke bevel van den dapperen generaal majoor Arnoldt stond, heeft den vyand zeer veel schade toegebragt; insgelyks verscheidene aanvallen ondernomen en met de grootste onverschrokkenheid uitgevoerd door de regementen huzaren van Parlograd en Irkutsk hebben ons de boogerhand doen krygen. Niettegenstaande deze voordeelen heeft het gevecht met de grootste hardnekkigheid aan beide zyde voortgeduurd, tot dat de vyand eindelyk is genoodzaakt geworden te deinsen op eene voordeelige standplaats, welke met bosschen is bedekt, latende het slagveld overdekt met een groot gedeelte zyner geregelde troepen die in het gevecht gevallen waren.

Na een moordadig gevecht van vier uren lang, hield het vuur het welke de uitgeputte troepen niet hadden kunnen voortzetten, aan beide zyden op. Ik maakte gebruik van dezen tusschen tyd van rust om verder naar myn inzien doelmatige maatregels te nemen, ten einde den Groot Vizier volkomen te verslaan. Diensvolgen werd de 6de afdeeling door de 5de vervangen. Ik versterkte de 2de afdeeling huzaren met de 3de en de gansche linie met eene reserve van de 16de en 19de afdeelingen infanterie; en ik zond aan luitenant generaal baron Kreutz, die naar den kant van Schumla geposteerd was, als eene reserve de 3de brigade van de 11de afdeeling.

Deze nieuwe maatregels en een zwaar verlies door den vyand in het gevecht geleden, ontmoedigden den Groot Vizier ganschelyk. Hy belegde een' krygsraad en er werd besloten om door den weg van Kopaseva naar Morasch te retireren. De beraadslagingen waren nog niet afgeloopen, toen onze kolonnen uit alle kanten voortrukten en den aanval begonnen. Onze rydende artillerie onder de bedekking van de 5de afdeeling infanterie en de 16de brigade artillerie, veroorzaakte door het eerste schot het inbrand springen van verscheidene des vyands kruidwagens. Deze omstandigheid verwekte eene blykbare schrik in de gelederen van den vyand en eene byzondere wyfeling in zyne gansche linie, waaruit op te maken was, dat hy schielyk zoude opgeven. Intusschen rukten onze troepen met de gezwinde pas aan. Het leger van den Groot Vizier wachtte echter hare aanvallen niet af, maar al deszelfs geschut gelost hebbende, begon het een algemeene vlucht, verlatende 40 stukken geschut met al de ammunitie wagens, het kamp en de gansche baggagie. In dezen aanval vielen 2000 dooden en 1500 krygsgevangen. Dit heeft te 4 ure in den namiddag plaats gehad.

Eene Bimbaschie en verscheidene andere hooge officieren van het vyandelyke leger, welke wy krygsgevangen gemaakt hebben, stemmen allen in hunne verhalen overeen dat het leger van den Groot Vizier mag beschouwd worden niet alleen als geheel verslagen, maar ook als gansch ontbonden te zyn, hebbende de Groot Vizier zelve de vlugt genomen met slechts een klein getal kavallerie.

Den weg welken hy genomen heeft is byzonder daartoe geschikt, want hy leidt 8 wersten door de bosschen en was zoo geheel belemmerd met des vyands wagens, dat het volstrekt noodzakelyk was om eene afdeeling infanterie te gebruiken tot het wegruimen van dezelven en om eenen weg te banen voor hare artillerie.

Terstond na het zenden van deze depeche zal ik met al myne troepen naar Marasch optrekken, in de hoop om den Groot Vizier en het overschot van zyn leger aldaar aantetreffen. Moge de God des oorlogs ons zyne zegen schenken ter hunne volkomene vernieling.

Ons verlies in dit bloedig gevecht is ongelukkiglyk niet gering, inzonderheid in het regement voetvolk van Murow, het 12de regement jagers en de huzaren van Irkutsk. Met de onverschrokkenheid eigen aan de troepen van uwe keizerlyke majesteit, rukten zy in het hevigste vuur van den vyand en velen hebben blymoedig een roemryken dood gestorven voor hunne godsdienst, hunnen keizer en hun land.

Onder de gekwetsten tellen wy de generaal majoors Ohostschewka en Glasenab; onder de dooden den luit. kolonel Remling, kommandant ad-interim van het 12de battaljon jagers.

Ik leg aan de voeten van Uwe Majesteit twee standaards, door den Generaal Graaf Pahlen, die den vyand achtervolgt, aan my toegezonden.

P. S. Ik heb op het oogenblik de tyding ontvangen dat er 16 stukken geschut meer in de bosschen waardoor de vyanden hunne vlugt genomen hebben, gevonden zyn.

De Kolonie Suriname.
(Uit het Maandwerk Columbus.*)*

De oorzaak dat de Nederlandsche Zuid-Amerikaansche Kolonie Suriname zich nog altyd in eenen staat van bloei bevindt, dagteekent reeds van den tyd haars bestaans, toen zy by den vrede van Westminster in 1674 in ruil voor New-York door de Engelschen aan de Vereenigde Provincien werd afgestaan. Sedert bleven daar, in weerwil van vele gevoelige staatsberoerten, de zelfde kol niale inrigtingen in kracht; men dreed met zaakkennis de vruchtbaarste landstreken bebouwen en aan de eerste planters werden aanzienlyke sommen voorgeschoten; volharding, liefde tot orde en spaarzaamheid, kortom het nationaal-karakter van den Nederlander, was den bloei der plantaadjen zeer bevorderlyk; de regering deed met wysheid van haren kant alles om de Kolonie te doen opluiken, zy zorgde voor eene gemakkelyker gemeenschap met het binnenland, voor kanalen en wegen, en deed behoorlyke vestingwerken tegen vyanden van buiten en tegen de inlandsche wilden en weggeloopen Negers aanleggen. De veldbouw werd met overleg en huishoudelykheid gedreven, welke hoedanigheden op de meeste West-Indische Eilanden te vergeefs gezocht worden. Tot in het jaar 1771 had de Kolonie in eene gouden eeuw geleefd. De inkomsten der Compagnie bedroegen toenmaals 2,400,000 guldens; doch tegenwoordig heeft hare welvaart, ten gevolge van den zoo laag gezonken prysstand der koloniale produkten, sterk afgenomen. Desniettemin zyn de planters over het algemeen nog gegoede lieden; zoo bovenmatig ryk als eenige nabobs op Jamaica, enz. waren zy nooit.— Zy slaan echter ook niet zulk een zwier, en van bankroeten hoort men zelden by hen.

Vergelykt men den tegenwoordigen toestand van Suriname met dien der aangrenzende Fransche volkplanting Cayenne, dan ontwaart men een merkelyk onderscheid ten nadeele dezer laatste. In 1819 telde Cayenne 13,369 en Suriname 57,300 slaven. In Suriname werden gewonnen 5,479,678lb. koffy, 15,393,875lb. suiker, 1,274,332lb. katoen, 31,301lb. cacao, en de kolonie had 68 eigen schepen. Cayenne leverde in datzelfde jaar 59,940lb. koffy, 197,978lb. suiker, 383,246lb. katoen en 58,388lb. cacao, en bezat slechts 22 schepen. Alleen wat de cacao betreft bragt Cayenne meer op; maar Suriname gaf 90 maal meer koffy, 78 maal meer suiker en 3 1-2 maal meer katoen. De latere opgaven van Cayennes opbrengst zyn my niet bekend.— Doch in 1827 bezat Suriname 63,430 slaven en 85 eigen schepen, en de oogst had opgeleverd 6,211,117lb koffy, 15,699,796lb. suiker, 1,376,140lb. katoen en 80 967lb. cacao. Ieder die Suriname bezoekt staat verbaasd over de orde en zindelykheid welke daar heerschen, men vindt er geene weelde, maar overal netheid, en alles tot gemak des levens ingerigt. Zoowel by den rykste als by den armsten gaat niets uit achteloosheid verloren.

Arrived on Monday the 7th inst. H. B. M. brig *Harpy*, capt. *J. J. D. Lurcom*, from Jamaica.

Sailed on Tuesday H. B M. corvette *Espiegle*, for St. Thomas and on Wednesday H. M. corvette *Pallas*, capt. *H. van de Velde*, for St. Eustatius and Suriname.

We regret not having had in our possession the whole of the correspondence of the Journal of Commerce, which we published in our last; but since then we have obtained the beginning of it, which we now insert to complete the same; the public will therefore excuse the want of order in this publication. In our subsequent numbers, our readers will find the remainder of said correspondence.

BOLIVAR AND HIS PLANS.

Popayan, October 1829.

The Constitution of Colombia was hastily drawn up in Cucuta in the year 1821, without the concurrence of all the representatives of the nation being the southern part of the Republic still in possession of the Spaniards, and without giving to it, all the attention which an act of such magnitude required; which fact is proved by a mere reference to the dates. Equality was proclaimed before the law and General Francisco de Paula Santander was invested with the executive power, as Vice President of the State in the absence of General Bolivar the President elect; but Santander, without wishing it himself, divided the Colombians, thus laying the foundation of his own sufferings and of the national calamities. I mean to take no notice here of *certain* transactions that took place at Cucuta, which were generally known and which confirm in appearance *certain facts*. I only write what I positively know to be facts and in doing which I circumscribe myself strictly to moral laws, without venturing to expose myself in the vast fields of suppositions and rumours. Santanders mind being a good deal less influenced by the spirit of body than by Spanish superstition and habits in which he had been brought up; being likewise left alone without a proper ministerial cabinet or a congress upon which to look, because the last mentioned body helped to precipitate him; he did nothing more than continue these same things by which he was influenced, in the new law, painfully as it was felt by the most sensible part of the community. Far from taking advantage of his brilliant position, which was the fittest to establish fully the liberties of the country, thereby consolidating the Republic, his errors contradicted his good intentions, and the greatest one he committed was to create in a newly established state, another state, by making the military a privileged class according to the old Spanish law, which was entirely incompatible with the Constitution which by its very essence proscribed all privileges and distinctions: he committed the like error with respect to the clergy which, if it does not already make us feel the terrible effects of another separate state, is owing to the lentitude and prudence with which this class always setts to work; to the small number of its individuals, to the virtues which adorn it, and to the present extreme poverty of this class as a body; but the foundation has been laid. A recent Bishop in Caracas, has exhorted the people in a pastoral letter to passive obedience and to submission to absolutism and usurpation; and two others in Bogota, together with the dignataries of various religions and the priests and friars, in concert with the government, demanded the restriction of the press. An opportunity presented itself for them to shew their views and they did not let it slip their hands.

Santander dragged along by the same habits, which form a second nature, laid the roots of a rigorous colonial system and by placing the military in the principal employments, he made the civil power really subordinate to the military. They until then were truly good citizens, cordial companions and intimate friends of the citizen, and had left their homes always with alacrity for the fields of battle without having the smallest idea of immunities, privileges or distinctions; having by their victories fulfilled all their hopes, and with the independence satiated their ambition. They knew nothing about superiority and all their pride was reduced to the persuation of their having fulfilled their duty. Naturalized and accustomed to sobriety, want and fatigue, they were ignorant of arrogance, luxury or effeminacy, being free of these pleasures, they were also free of avarice. But it was at this precious moment that the government destroyed all these virtues, shewing the military the pernicious road to seductive passions, thereby creating that pride and selfopinion which they now possess and which have been the ruin of the country. They saw every thing subject to the military; the person of a military man, could not, by a privilege, be tried but by a military tribunal, and every one holding an

fice was military, commencing from the two chiefs of the nation, to the chief of any small village of six houses; and seeing that police, justice and the financial departments were in their hands, they naturally believed that military carreer infused knowledge and rectitude in every branch; otherwise they must have conceived that Colombia was barren of worthy men or that the military were entitled to preference in justice, because they alone were every thing and the rest nothing.

The territory of Colombia was in this case nothing more than the Spanish government with the same Spanish Captain Generalships, but with this notorious difference that as colonies before, there were but three of these oppressive dignities whereas as a Republic now they are multiplied into the same number as the departments, which is as much as to say that the military power was multiplied, oppression was likewise multiplied without the fear of being answerable for the abuses they committed, and the Colombians organized and free by their laws, are nothing but abject slaves. It is an arduous task to accuse the great and still more arduous that he should be found culpable. Laws in general are not made for this class of men and they are indefectibly illusive if another person more powerfull than the accused does not put them in force through vengeance or some other base passion.

To this power was immediately added the sudden wealth of the military chiefs in the midst of the general desolation of the country, and to the fulfilment of its misfortune the command was perpetuated in the same hands, so much that over each department and even over each province by an immense weight of military aristocracy in counterbalance with that of the government, which naturally debilitated itself at the distance in which it was placed and could not less than be moved and turned over at even the lightest movement in the extremes. This was the strength of the lever. In this ruinous position the military chiefs lost all kind of fear of trespassing the laws, to which they soon got accustomed in the fertility of the opinions dictated by their passions; and in seven years of the pratical school of command by the few and of observation by the rest, they learnt all what they could desire for any kind of attempt. They formed to themselves their own creatures and *partisans*: they learnt the weight and strength as well as the weak sides and relations of the Colombians in general; and discovering in the clearest manner the virtues and vices of each individual, they found out the through path, so as to evade the open road of each.

It is not, therefore extraordinary that when in virtue of a formal impeachment, the Senate suspended from his employment, General Jose Antonio Paez, who was commanding in Venezuela since the year 1816, at which time we first hear of his name, he should revolutionize as in reality he did revolutionize himself on the 30th of April 1826, moving in this way the machine with which he so easily dislocated the government and caused a general disorder in the Republic. Paez who lived upon a day wages in the year 1815 is now the wealthiest of all the Generals and since the year 1821 he was the richest Colombian. Besides knowing perfectly well every individual in Venezuela he had many connections and troops at his obedience from the fear with which he had inspired them. General Santiago Mariño aided him in this undertaking, and they both made by military force that the people should call for a reform in the Constitution of Cucuta so as to cover in this manner the rebellion, which had no other origin than Paez not wishing to abandon his command. The spark spreads itself from town to town, every one being in ignorance of the true cause of that insurrection as well as the one for which reforms were called for and they only perceived in this novelty what was told them, which was the establishment of a federal government which they in reallity long before desired, but in silence and tranquility were patiently waiting for the time which the laws had fixed for an innovation in the Constitution. In this movement no other inquietude was observed, but that of the military inducing the people to favour Paez and quarelling among themselves. A batallion in Caracas and another in Puerto Cabello deserted from him and the first carried disorder along with it to all the towns through which it passed until it terminated by sheding the blood of his own brothers in Cumana, the capital of the department of Maturin, whose inhabitants no longer wished to be under the command of General Bermudez who had ruled over them for as many years as the Republic had existed. All this happened at the same time that General Bolivar was enforcing his Bolivian system in Upper and Low Peru, in which also Colombia was to be joined so as to form a grand Empire from Cape Horn to the Isthmus of Panama and leaving thus for the Brazilians the territory between the rivers of Plata and Amazons, which was surrounded in this manner in its northern, southern, and western boundaries by the Bolivian Empire or Republic.

FROM THE NEW YORK JOURNAL OF COMMERCE.

New York, June 19, 1829.

(COTINUED FROM OUR LAST.)

Correspondence of the Journal of Commerce.

The Press.—Convention of Ocana.

Popayan, October 1828.

The outrages committed on the press in Bogota, is lenced it. There, Col. Ignacio Luque, at the head of the Vargas battalion, forced open a shop where a liberal publication was sold, took from it all the copies of the 4th number, and caused them to be burnt in the street; after which the battalion was drawn up in front of the shop, and executed the *auto da fé*. Another Colonel, Aid-de-Camp of Bolivar, accompanied by the aforesaid Lugue, forced open the printing office of Cuala, where they knew a paper was printed, entitled "The Incombustible," and after beating the workmen, threw the types into the river, and destroyed the press. "Is it fit thus to treat this rabble?" said Ferguson, Aid-de-Camp of Bolivar, striking with his sabre. He is an Englishman!!! Prior to this, Col. Bolivar, who lived with the Liberator President, had perfidiously dislocated the fingers of a writer with which he held his pen. This was the illustrious Azuero, a respectable patriot, and a Deputy to the Convention. The correspondence of the post was violated; conjugal, domestic, and friendly communication were interrupted, because every letter must be delivered to the government, under the severest penalties. Social intercourse was embarrassed, because the people were beset with spies; infamous accusation was solicited for by the promises of reward and some military corps assailed the Convention (at Ocana) with insolent representations before it was installed, filled it with outrages and threats after it had been installed, and finally declared they would not obey it. Certain municipal bodies did the same; and under the name of *fathers of families*, several men, equally deluded, demanded that it should be dissolved.

But this was not all. The Convention found itself without assistance—in want of a press, which it had often asked for—destitute of authority,—its remonstrances mocked by Bolivar and his satellites—the Deputies in want of their correspondence, and many of them in want of food on account of the non-payment of their salaries. Finally, abandoning his proposed journey to the North of the Republic, which proved to be only a pretence, Bolivar directed his course towards Ocana, and surrounded it with troops, placing his headquarters in Bucaramanga. Thus he blockaded the Convention, keeping his aids-de-camp constantly within the bar, in order to collect and communicate information,—after first insulting the assembly with two communications, and disregarding the request that he would keep the military in their proper place. In the midst of all this disturbance the Republic remained tranquil.

Unfortunately the Convention, after being inaugurated on the 9th of April, commenced its Sessions with the proposition to establish a Federal Government; and this system was sustained by one third of the Deputies, among whom was Santander, who made a great effort.—But the majority adopted the plan of a Central government, irregularly proclaimed in Angustura and Cucuta, and resolved to form a new Constitution instead of remodelling the old, that in this manner they might escape as soon as possible the danger which threatened them, and which the good patriots saw was coming, though they could not conjecure in what manner it would come. The Committee appointed to draft a new Constitution, presented their *project* on the 21st of May, adopting most of the provisions suggested by Bolivar in his aforesaid message. These, however, did not satisfy his wishes, and thus the Congress lost the benefit of these first precious days of the session, when the news from Peru had not arrived, and genius had not contrived the plan of dissolving without a tumult, through the intrigues carried on between Bucamanga and certain Deputies vilely sold to power: A plan which, it seems to me, has never found a parallel in the history of representative governments, although such governments have always been liable to unavoidable differences of opinion, and there has been in the Executive a natural tendency to exceed its proper limits. The *project* having been brought under discussion, the Deputies of the cabal did not hesitate to constitute themselves a Committee for drafting, as they actually did draft, another *project* which they presented to the Convention without the shame which they ought to have felt in appearing openly as the authors of irregularity in the internal management of the Congress. If the *project* which had been regularly prepared, and was already under discussion, did not suit them, they had a right to oppose such part of it as they disapproved, by reasonings and arguments,—to propose additions, erasures, or alterations,—and also to move for the introduction of other articles, such as they might deem fit and proper. But by no means had they the power to *form a project*, which had already been done by a Committee of Congress, and had been admitted to discussion.

The Convention, however, had the great prudence not to repel the spurious draft with indignation, but ordered it to be referred to the proper Committee. Its authors were well aware that their plan could not possibly be admitted by a majority of the Convention; yet in this very refusal they sought a pretext for accomplishing that which had been previously concerted. On the 2d of June, eighteen of the corrupted Deputies ceased to be present at the sittings, pretending that they were indisposed, and continued their absence on the 3d, 4th, 5th, 6th and 7th; so that in order to proceed with the business, it became necessary that Deputies actually sick, should forget their own physical sufferings in the moral sufferings of the country, and attend the sittings. The Convention was now in a state of great excitement, and the unexpected conduct of the eighteen, disheartening the other members, plainly foreboded its dissolution. In this lamentable crisis, thirty Deputies, firm in the principles of liberty and patriotism,—beholding undaunted a destructive volcano bursting over their heads, issued on the 6th an earnest and pathetic protest; and seeking to improve the very few days which remained, presented 19 articles supplementary to the Constitution of Cucuta (which would require but a short discussion) in the hope of satisfying the people and diminishing the scandal which was likely to result from the misconduct of the Convention, on whom all their hopes depended. The articles were admitted to debate; and this increased the phrenzy of those who had entered into the plot of absenting themselves that the Convention might fall through for want of a quorum.

On the same 6th of June, the refractory members were summoned by the Convention, and on the 7th replied by two representations, dated the 2d and 7th, in which they assigned the reasons which induced them to withhold their attendance at the sittings. These documents, which are worthy to be recorded in the annals of perfidy, have been published in a Gazette Extraordinary at Carthagena, and thence have been copied into other publications. The Convention, on the 8th, sent word to the refractory members, that they must not leave Ocana until a decision should be made respecting their representations, which had been referred to a committee. On the 10th they replied by insisting on their resolution to depart, and denying the authority of that Congress to compel them to remain in Ocana. This reply, however, was not received until after their treachery had been consummated,—having taken their departure, twenty-one in number, very early in the morning. On the 11th the Grand Convention of Ocana was dissolved, or rather broken up, and the event was announced to the Republic by the Deputies who remained,—the number being so small that it was deemed impossible any longer to continue the sessions. There were *fifty-two* who steadfastly set their faces against the disorganizing power, declaring with firmness that *reason proved their political opinions to be necessary to the public welfare; and that the will assented to them, without doing violence, in any manner, to those who differed.* They protested against the breaking up of the Convention, and were pained on account of *the evils which might result from so unexpected an event.*

The designs of tyranny were satisfied; and history does not present an example of treason so barefaced as that of the twenty-one who deserted the Convention: an example which should put all representative governments upon their guard: an example full of danger and alarm; and which, being adopted by malcontents, who never are wanting in any country, is sufficient to undermine and destroy the prosperity of nations. In our times only one similar example has been witnessed; nor indeed was this in all respects similar, when 69 Deputies of the Spanish Congress (Cortes) among more than 300, and to whom they applied the epithet *Persians*, petitioned king Ferdinand VII. in 1814, that he would destroy the Constitution and Congress, and take upon himself the absolute command. But this was only an expression of their opinion and desire, in a verbal representation. These 69 Spanish Persians did not desert the Congress, as did the 21 Colombian Persians but only appointed the Marquis of Mataflorida, Counsellor of Finances in Spain, to take to the kingdom of Valencia the memorial to the king. On the strength of this memorial he made up his mind for the destruction of liberty; and with the help of an army, dissolved the Congress and assumed absolute command. He did it openly, and without disguise.

Bolivar, favored by the treason of the 21 Persians, who by deserting the Convention dissolved it silently, did not manifest the same frankness as the king of Spain, in clothing himself with absolute power. From Bucaramanga he suggested a mutiny: and well assured that the treachery was already complete, ordered some tumultuous meetings to be held in Cundinamarca, that he might be proclaimed absolute chief without limitation. From Bucaramanga he went to Socorro, that he might, by his presence, impose on the Socorrenians, whose character he feared; leaving Col. Pedro Alcantara Herran, as intendent of the last mentioned Department for the execution of the plan, with his residence at Bogota, the capital. On the 13th of June, Herran issued a written order, summoning the inhabitants without the loss of a moment, to meet in a popular assembly.—The people of Bogota, who had witnessed the scandalous scene of the Vargas battalion quitting their barracks in military order, to kindle a fire with books and papers; who had seen the destruction of a printing press and the mal-treatment of the printers by the commandant of that battalion, seconded by and Aid-de-camp of Bolivar; and who had deplored the perfidious dislocation of the fingers of the writer Azuero by Colonel Bolivar, a guest of President Bolivar,—all which outrages were committed openly and with impunity, he being in the same capital,—this people already knew the treachery prepared by the 21,—in what manner it was got up, and what was its object; they knew of the tumultuous meetings which had been held in Honda and Guaduas, and their connection with the projects of usurpation; they knew it all. But insolent power overwhelmed them, and what was worse, the Conventional Congress, their only hope and safety, had been fatally dissolved. They therefore found themselves compelled to obey this urgent order, which was so impudent as even to intimate the object of the meeting, and resulted in Bolivar's being proclaimed Dictator under the name of "Supreme Chief," (Jefe Supremo) on account of the odium attached to the former title in Colombia, but with powers which the Roman Dictators never had, and which no potentate of Europe exercises at the present day.

(*To be continued.*)